

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2013. évi január hó 25. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A másodfokú bíróság az emberölés bűntette miatt **ifj.l.rendű vádlott** ellen indult büntetőügyben a Zala Megyei Bíróság 3.B.21/2011/25. számú ítéletét megváltoztatja, és a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 15 (tizenöt) év fegyházra enyhíti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámítja az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt is.

Kötelezi a vádlottat, hogy fizessen meg az államnak a másodfokú eljárásban felmerült 12.000 (tizenkettőezer) forint bűnügyi költséget.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott a céljának megjelölése nélkül, a védő elsődlegesen felmentés, másodsorban enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában, valamint a nyilvános ülésen jelen levő képviselője útján is az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

A védő bejelentett jogorvoslati kérelmével megegyező tartalommal szólalt fel.

A másodfokú bíróság a jogorvoslattal megtámadott határozatot a Be.348.§ (1) bekezdése értelmében a megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Ennek során az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az iratok tartalma alapján és ténybeli következtetés útján - figyelemmel a Be.352.§ (1) bekezdésének a) pontjára -mindössze az alábbiak szerint egészítette ki, illetve helyesbítette.

Mellőzte az elsőfokú ítélet 3. oldal 4. bekezdésében a vádlott előéletével kapcsolatban annak rögzítését, hogy a szabadságvesztés végrehajthatósága 2008. október 19-én szűnt meg. Ehelyett azt állapítja meg, hogy a feltételes szabadság próbaideje 2009. március 19-én lejárt.

Az elsőfokú ítélet 5. oldal 1. bekezdéséből mellőzi azt a megállapítást, hogy a vádlott a bűncselekmény elkövetéséhez használt kést a helyszínen vette volna magához.

Az ekként kiegészített, illetve helyesbített tényállás most már mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, az a vádlott védekezésével szemben álló részében is a bizonyítékok indokolt és okszerű mérlegelésén alapul. A tényállás tehát teljes körűen felderített, hiánytalan, iratellenes megállapítást vagy téves ténybeli következtetést nem tartalmaz.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok maradéktalan betartásával igen széles körben folytatta le. Feltárta és megvizsgálta azokat a bizonyítékokat, amelyek a tényállás megfelelő tisztázásához szükségesek voltak. A bizonyítékok részletes, a logika szabályainak is megfelelő, minden részletre kiterjedő és meggyőző értékelésével adott számot ténymegállapításairól, köztük a vádlott védekezése elvetésének okairól is.

A másodfokú bíróság anélkül, hogy az elsőfokú bíróság teljes körű, alapos indokolásának valamennyi elemét megismételné, a következőket tartotta szükségesnek kiemelni:

Az elsőfokú bíróság helyesen észlelte a vádlottnak az eljárás különböző szakaszaiban tett vallomásai között feltárható alapvető eltéréseket, ezeknek megfelelően jutott arra a következtetésre, hogy előadásainak csak azok a részletei fogadhatók el, amelyek összhangban állnak az egyéb bizonyítékokkal.

Az elsőfokú bíróság rögzítette a vádlott vallomásait, azok egymástól különböző tartalmi elemeit, illetve a tárgyaláson történő felolvasásukra tett észrevételeit. Itt szükséges utalni a vádlottnak a nyilvános ülésen előterjesztett beadványára, amelyben a sértett ökölrel történő bántalmazásának tényét ismételten elismerte, szemben a nyomozás során, illetve a tárgyaláson tett vallomásaival, amikor azt - két nyomozati nyilatkozatát leszámítva - tagadta. A sértettel szemben tanúsított tettelegesen magatartással összefüggésben tehát a vádlott többféle előadást terjesztett elő, következtelenségét rendőri presszionálással, alkoholos, gyógyszeres, kábítószeres befolyásoltságával indokolta. Ezek egyike sem volt azonban megalapozott módon felvethető. A vádlott valamennyi kihallgatása ugyanis védő jelenlétében és olyan időpontokban zajlott, amelyek a vádlott által adott összes magyarázat lehetőségét kizárták. Hangsúlyozni szükséges azt is, hogy a fenti védekezést - a vádlott saját előadásán kívül - megalapozott bizonyíték nem támasztotta alá.

Az ügy lényeges körülményeire nézve egymásnak is ellentmondó és többször módosított vádlotti vallomások ezért alkalmatlanok voltak arra, hogy az elsőfokú ténymegállapítások alapját képezzék. A kifejtett indokokra figyelemmel helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy nem tekinthető szavahihető személynek.

A vádlottnak a **tanú1**-t terhelő vallomásai is teljességgel elfogadhatatlanok voltak az egyéb bizonyítékokkal való összhang hiánya miatt. Nevezetesen **tanú1** esetleges közreműködését **tanú2**, valamint **tanú3** érdektelen tanúk előadása, ezeknek együttes értékelése, valamint az elvégzett szakértői vizsgálatok adatai kizárták. A vádlott is csak egyetlen vallomásában jelölte meg az említett személyt elkövetőként, de ennek lehetőségét megerősítő bizonyíték az eljárás során nem merült fel.

Sajátossága volt a vádlott védekezésének a fentiekén túl az is, hogy a **tanú1**t gyanúsító előadások olyan elemeket is tartalmaztak, amelyekről kizárólag a bűncselekmény elkövetésének helyszínén jelen lévő személy rendelkezhetett ismeretekkel. Ezek az adatok teljes azonosságot mutattak a nyomozó hatóságnak a szakértők közreműködésével feltárt megállapításaival, következtetéseivel, illetve a helyszíni szemle adataival; nevezetesen a sértett bántalmazásának módjával, rendbeliségével, illetve a sértett védekezésre, mozgásra képtelenné válása után történt eseményekkel.

A cselekmény elkövetésének megállapított, 12.30 és 13 óra közötti időhatárai minden kétség nélkül illeszkedtek a feltárt bizonyítékokhoz. Így rendelkezésre állt a vádlott bevásárlásáról tanúskodó számla. Ez teljes bizonyossággal igazolta a sértett lakóhelyéhez közeli üzletben való jelenlétét 12 óra 36 perckor. A számla a vásárlás időpontján túlmenően a beszerzett árucikkeket is feltüntette. Ezek közül narancsüdítőt, valamint zsemlét a vádlottnál a vele az utcán összetalálkozó **tanú2** is észlelt. A sértett szomszédjában lakó **tanú3** vallomásából megállapítható volt a vádlott távozásának időpontja, amelyet a tanú a menetrend szerint közlekedő buszjáratok 13 órai időpontjához kötött. A cselekmény végrehajtásának 12.30 és 13 óra közötti időhatárai tehát összhangba hozhatóak voltak a vádlott cselekvőségével, illetve azok időpontjaival; üzletből való távozásával, a sértetthez érkezésével, a cselekmény végrehajtásával, a helyszínen maradt nyomok hevenyészett eltüntetésével, valamint délutáni munkakezdésével. Utóbbit mind **tanú2**, mind **tanú1** tanúk vallomásukban 13 óra 45 perc utáni időpontban határozták meg.

A fent említett személyi bizonyítékokon túlmenően az elsőfokú bíróság a logika szabályainak megfelelően következtetett arra is, hogy a vádlott távozásakor a sértett már nem élt, ugyanis szokásával ellentétben a távozó látogatót nem kísérte ki, és az udvari kaput sem zárta be.

Ezen túlmenően a szakértői vizsgálatok körében további nyomatékos, természettudományos bizonyossággal rendelkező bizonyítékok cáfolták a vádlott védekezését. Köztük azt is, hogy a nyomok korábbi látogatásai alkalmával maradtak volna a sértett házában. Az ujjlenyomatok, valamint a cigarettacsikkek

vonatkozásában ez a magyarázat még elfogadható lett volna, azonban a vádlott bakancsától származóként azonosított lábnyomok, a lábbelin rögzített és a sértettől származó vérnyomok, illetve a bakancs fűzőjén a sértett és a vádlott biológiai nyomainak a hemogenetikai szakértő által kimutatott keveredése már ezzel nem volt indokolható. Hasonló következtetéseket lehetett levonni a vegyészszakértői véleményből is; kettőjük ruházatából származó azonosításra kerülő elemi szálak a vádlottra nézve terhelő következtetés levonására voltak alkalmasak.

Hangsúlyozni szükséges azt is, hogy a cselekménynek más által történő elkövetésére megalapozott adat az eljárás során nem merült fel. Ellenkezőleg a sértett fia, **tanú4** továbbá **tanú1** vagy más idegen személy közreműködésének lehetősége a bizonyítási eljárás során beszerzett genetikai, biológiai nyomok alapján bizonyosan kizárható volt.

A kifejtett indokok alapján a másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróságnak azzal az álláspontjával, hogy minden kétséget kizáró bizonyossággal állapítható meg a vádlott cselekvősége.

A másodfokú bíróság a tényállás kellő mértékű, megnyugtató felderítettsége okán is elutasította a vádlottnak a nyilvános ülésen írásban előterjesztett, négy tanú (**tanú5 tanú6, tanú7, valamint tanú8**) kihallgatására vonatkozó bizonyítási indítványát. Hangsúlyozva, hogy nem jelölte meg azt sem: az említett személyek kihallgatásával milyen tények igazolását, alátámasztását kívánta volna elérni. Vallomásaikból a másodfokú bíróság álláspontja szerint olyan adat nem várható, amely alkalmas lenne az eddig lefolytatott bizonyítás eredményében lényeges, a büntetőjogi felelősséget érintő változás előidézésére.

A fentiek szerint kiegészített, illetve helyesbített tényállás a Be.352.§ (2) bekezdése alapján irányadó volt a fellebbezési eljárásban is.

E tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlott büntetőjogi felelősségére és cselekményének minősítése is megfelel az anyagi büntető jogszabályoknak.

A vádlott és védője fellebbezésének felmentést célzó része tehát nem volt megalapozott.

A vádlott által tanúsított bántalmazás jellege, időtartama, rendbelisége, az elkövetéséhez használt eszköz jellege, mérete, a sértett által elszenvedett sérülések száma, súlyossága alapján az elsőfokú bíróság helyesen következtetett egyenes ölési szándékára. Nem tévedett abban a kérdésében sem, hogy az emberölés minősített esete, a különös kegyetlenség megállapításához szükséges alanyi és tárgyi körülmények nem teljesek, ami a cselekmény emberölés büntette alapeseteként történő értékelését eredményezte.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket nagyobb részt helyesen tárta fel.

Mellőzte a másodfokú bíróság a súlyosító körülmények köréből a motiválatlan elkövetésre utalást, mivel az a körülmény, hogy a bűncselekmény elkövetésének kiváltó oka nem volt feltárható, nem azonosítható a motiválatlan elkövetés kimondásával. Nem értékelhető súlyosító körülményként az sem, hogy a vádlott a bűncselekményt szabadulása után kevesebb mint nyolc hónappal valósította meg. A többszörös visszaesői minőség megállapítása, valamint az ezen nyugvó büntetési tételkeret felső határának emelkedése éppen ezen a tényen alapult. Következésképp ennek súlyosító körülményként való ismételt megfogalmazása a kétszeres értékelés tilalmába ütközik.

A másodfokú bíróság ugyan a cselekmény tárgyi súlyára figyelemmel csak kisebb nyomatékkal, mégis enyhítő körülményként értékelte a bűncselekmény elkövetése és elbírálása között eltelt kettő évet számottevően meghaladó, fel nem róható időmúlás tényét.

A helyesbített bűnösségi körülményekre figyelemmel a másodfokú bíróság úgy látta, hogy az öttől húsz évig terjedő büntetési tételkeret között kiszabott tizenhét év szabadságvesztés tartama némileg eltúlzott, ezért azt tizenöt év fegyházra enyhítette.

Ennyiben alaposnak találva a vádlott és védő fellebbezésének enyhítést célzó részét.

A kifejtettek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a büntetés kiszabását érintő részében a Be.372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Btk.99.§ (1) bekezdése alapján rendelkezett a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő további beszámításáról.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezés a Be.381.§ (1) bekezdésén alapul.

P é c s, 2013. január 25.

Dr.Krémer László s.k. a tanács elnöke, Dr.Halász Etelka s.k. előadó bíró, Dr.Túri Tamás s.k. bíró

A Zala Megyei Bíróság 3.B.21/2011/25. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bf.II.227/2012/10. számú ítéletében írt változtatással a 2013. évi január hó 25. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

.Krémer László s.k.
a tanács elnöke